

VAD ÄR FELET MED SVENSK TENNIS?

Hur många gånger tror du jag fått frågan från journalister eller övrigt folk om vad som är felet med svensk tennis?

Jag har ingen direkt siffra men att den är 3-siffrig råder det inget tvivel om. Som vanligt aktualiserades frågan i Båstad under Swedish Open med ett år där avsaknaden av svenska framgångar i herrklassen var väldigt tydlig. Som vanligt upprepade jag mantrat om att tennis är en av världens största individuella sporter, för mycket dataspelande i Sverige, ingen lika stor förebild som vi hade förr i Borg, att det har varit bristande media intresse för tennis i Sverige mm..

Denna fråga diskuteras i så många sammanhang inom tenniskretsar men framförallt får vi (i alla fall får jag frågan) tennisprofiler frågan när vi möter folk som inte är lika insatta i tennisen och där flera av utfrågarna jämför gårdagens svenska tennisspelare som var aktiva på 80- och 90-talet med dagens svenska spelare.

Vad är det för fel på dagens svenska spelare och vad ska vi göra för att komma tillbaka där vi en gång var. Jag tycker det är klart orättvist att lägga all skuld på dagens svenska spelare där lathet anses vara den största boven i sammanhanget. I mina ögon är personerna runt om tennisen också ansvariga varför dagens spelare helt plötsligt har blivit sämre och sämre än gårdagens diton.

Johan Plate gav sin syn på olika åtgärder i senaste numret i Svenska Tennismagasinet. Många mycket intressanta synpunkter vilka jag tycker Johan Sjögren och co kan studera lite extra. Jag har läst flera andra intressanta åtgärder som skulle kunna göras genom åren, som jag gillar och där har också flera av dessa tagits i bruk av svenska tennisförbundet. Men SVTFs högst mänskliga budget gör att ytterligare flera av dessa förslag måste begränsas.

Men en relativt "enkel" åtgärd som inte kostar någonting och som definitivt ofta glöms bort i sammanhanget får vi inte glömma bort, nämligen den otroliga svenska sammanhållningen som fanns när Sverige var som bäst på 80- och 90-talet. Sammanhållningen och förmågan som svenska tennisspelare hade att kunna samarbeta var unikt. När andra länder kunde välja sida mellan landets 2 mest framstående spelare stod svenskarna alltid enade som en person. Denna idrottskultur var unik och många andra landsmän kastade avundsjuka blickar mot oss svenskar på touren. Detta unika samarbete tyckte jag även fanns på hemmaplan i Sverige både bland klubbar och bland spelare på både nationell nivå och klubbnivå. Anledningen var kanske fortfarande nyhetens behag i det fantastiska svenska tennisundret som förenade eller så var det kanske avsaknaden av iPhones, facebook, TV-spel mm som gjorde det möjligt att umgås även då man inte spelade tennis?

Detta har jag inget direkt svar på men jag kunde konstatera att det hände något på 90-talet. Det var fler som ville köra sina egna race med antingen egen tränare eller förälder. Och tittar jag på hur det ser ut idag tycker jag det verkar som att det är ännu fler juniorer som kör sina egna race. Och jag är inte ensam om att tycka likadant. När jag har pratat med spelare som har bott i andra länder har de haft samma känsla. Det finns svårigheter för svenskar att dela med sig erfarenhetsmässigt och samarbeta både på det individuella planet och dessutom finns det inga ambitioner från vissa (dock långtifrån alla) klubbar att sträva efter bättre samarbete föreningar emellan.

Ytterligare en artikel som gjorde att min teori fick vatten på den berömda kvarnen var när Thomas Alsgaard för ett par år sedan berättade i Göteborgs Posten hur norska skidåkare har en helt annan kultur när det gäller att pusha varandra om man jämför hur svenskarna arbetar (observera att detta var i december 2009). Jag kunde inte låta bli att dra en parallell sporterna emellan och jag citerar här ett par intressanta citat från artikeln:

" I Sverige kändes det inte som att åkarna var nyfikna på varandra och jag upplevde inte att man delade med sig av kunskapen på samma sätt"

"Åkare kunde försvinna från träningen och göra något "hemligt" som de aldrig delade med sig av. Dessutom pratade man alltid med sin privata tränare istället för att fråga sina lagkamrater om ev råd"

Jag har ingen aning om svenska skidförbundet höll med om ovanstående citat och jag vet inte heller hur mycket som ligger bakom dessa ovanstående påståenden men jag kan bara konstatera att jag har haft samma känsla själv när det gäller svensk tennis. Det pratas också om legosoldater i andra betalda lagsporter i Sverige och där känns det som den egna prestationen i många fall är viktigare än för laget. Hur är lagsammanhållningen i Sverige jämfört med andra länder?

Ett samhälle där det idag tänks mer än själv än på andra är det än viktigare att idrotten är förberedd för att kunna tackla problemet. OM man nu anser att detta är ett problem att det är för mycket egoistiskt tänkande. Men, och det står jag hundra procent för, jag tror det är oerhört svårt att slå igenom utan gruppdynamiken och vad den kan ge oavsett när i livet man "tvingas" jobba tillsammans. Det kan vara från starten av karriären men det kan också vara när man kommer med i sitt första landslagsläger

Vilka fördelar kan man ha av att bilda ett team. Finansiellt sett är det väl ingen tvekan om att detta är mer gynnsamt men sportsligt tror jag man når följande fördelar:

Att få fram tävlingsinstinkten hos juniorer är ev den största utmaningen som finns för en tränare. Hos vissa tror jag den är mer eller mindre medfödd men för andra tror jag den kan födas successivt. Dock är de där sista procenten de som avgör om man kan nå sitt max. Här tror jag en sammansvetsad grupp kan få ut dessa sista procent. I vårt team som camperade tillsammans i 20 år blev vi mer som en familj och alla som har syskon vet vilken person på denna jord som man vill besegra mest. Samtidigt har man respekt för syskonet, vill syskonet väl (trots att man ibland är avundsjuk på denne)samt hittar på många roliga saker tillsammans. Kort sagt; På banan är det krig men utanför är man bästa vänner. Just denna formel tror jag är viktig för att kunna få ut sitt max. Jag slår vad om att bröderna Ymer kommer att ha enorm nytta av varandra genom åren i just detta avseende.

Precis som Alsgaard nämner så tror jag det är oerhört viktigt att man inte bara lyssnar på tränaren utan även på sina team kompisar som vet exakt hur man känner det både på och utanför banan. Det är kanske inte alltid kompiserna har rätt men det finns med största säkerhet många goda råd man kan ge varandra.

Fördelen med att ha ett "lok" i gruppen som drar med sig de andra är också oerhört viktig. Kan "loket" visa vägen genom att besegra "omöjliga" motståndare kan väl jag också lyckas med den bedriften tror jag många tänker i och med att jag har slagit "loket" på träningen. Och loket kanske behöver en push själv när det gäller den fysiska biten och då är det någon annan som drar. Ibland är det inte den bästa spelaren som är gruppens mest betydelsefulla person. Träningsnarkomanen eller glädjespridaren kan vara minst lika viktig.

Ibland kanske träningsuget inte är som allra störst och då är det grymt viktigt att man känner trycket från gruppen och man själv inte ska vara den som viker ner sig. För mig har det varit otroligt viktigt att det har funnits andra spelare från teamet som man har respekt för, tror på och stöttar en i alla väder.

Det skulle vara mycket intressant att höra åsikten från de svenska spelare som lyckades under glansåren av gruppdynamikens betydelse både som junior och senior. Självklart var vi alla mer eller mindre individualister men att alla hade nytta av gruppen i någon form är jag bergsäker på. Denna info och fakta tror jag skulle kunna vara guld värd för många klubbar och ledare som skulle kunna vidarebefordra den till föräldrar som vill ha resultat här och nu. (Denna info finns givetvis men jag vet inte var.)

Min tränare var fantastisk när det gällde att tänka långsiktigt och det var definitivt en av anledningarna till att vårt team lyckades så pass bra. Min juniorranking var helt betydelselös enligt min tränare och det enda som betydde något var hur mitt spel utvecklades. Han lyckades förmedla detta på ett sätt som gjorde att jag som 15-åring också började tänka framåt (i alla fall tendens till långsiktigt tänkande) och inte bara för dagen.

Många föräldrar som aldrig har spelat tennis har frågat mig hur jag tycker att de ska vara som tennisförälder. "Skjutsa ditt barn till tennisen, stötta de när det går tungt, lämna tennisen till tränaren" är några råd som jag brukar ge. Jag kommer i fortsättningen att säga "försök samarbeta så mycket som möjligt med barn och föräldrar i samma ålder". Det sista du ska göra är att tänka kortsiktigt och se barnets motståndare som en konkurrent där det viktigaste för dig och ditt barn är att bli bäst i distriktet som 14-åring. Se istället "konkurrenten" som en samarbetspartner de närmsta 5-10 åren till dess att båda har blivit proffs. Då kan ni börja tänka om. Därefter tycker jag ni ska utveckla ert samarbete ännu mer.

Min dröm skulle vara att några framstående ledare som upplevde detta underbara samarbete på 80- och 90-talet, samt våra bästa seniorer och juniorer, visar vägen för våra juniorer hur ett gott samarbete ska gå till. När man sedan senare har satt stenen i rullning kommer dessa juniorer automatiskt visa vägen för de yngre och då har förhoppningsvis denna underbara sammanhållning som vi hade förut spritt sig både till klubbar, andra tränare och framförallt föräldrar. Framförallt skulle detta vara oerhört viktigt för föräldrar som är nya inom tennisen.